

Formanden: Jeg skal lade de under 4 og 5 paa Dagsordenen opførte Sager udgaa.

Uden for Dagsordenen giver jeg Ordet til det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsen, for at han kan forelægge et tidligere anmeldt Lovforslag.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Valdemar Thomsen): Paa min Gruppes Vegne skal jeg tillade mig for det høje Ting at forelægge *Forslag til Lov om Genrejsning af Landbrugets Økonomi og til Afhjælpning af Arbejdsløsheden.*

En af de allervigtigste Opgaver for et Statsstyre, der ønsker at være paa Højde med Situationen, maa være at finde Midler til Bekæmpelse af den økonomiske Krise og den dermed følgende urimelig store Arbejdsløshed, for derom er vel de fleste enige, at Arbejdsløsheden for den overvejende Del direkte skyldes Krisetilstand i Erhvervslivet og økonomisk Uligevægt i Samfundet.

Her i vort Land er og maa det naturligvis navnlig være Landbrugskrisen, der bringer Forstyrrelse i Beskæftigelsesmulighederne. I den Henseende kan jeg nøjes med at henvise til Forslagets Bemærkninger, hvor det er dokumenteret, at dette i høj Grad er Tilfældet. Da Landbrugets Forrentningsprocent i 1931—32 var negativ, steg Arbejdsløsheden til det tredobbelte af det, den var i 1924, der er det sidste nogenlunde Ligevægtsaar, vi har haft.

Andre Lande har for øvrigt gjort lignende Erfaringer, og i Modsetning til os har de sat ind med virksomme Midler. Fra De forenede Stater foreligger der til Eksempel en Kommissionserklæring, der gav Udtryk for det fundamentale i Roosevelts Genrejsningsplan. Krisen skyldes, siges der i denne Erklæring, Misforholdet mellem Landbrugets og andres Varer, og dette Misforhold har tilintetgjort Landmændenes Købeevne, forringet deres Aktiver og paa-virket Omsætningen i et saadant Omfang, at der er Tale om en national offentlig Interesse. Er det ikke, maa jeg spørge, ligesaa hos os?

Og hvilket Maal satte man sig saa i Amerika? Det maa da, forekommer det mig, have Interesse for den danske Rigsdag, nu da vi staar i en tilsvarende haabløs Situation. Maalet, man satte sig — det kan læses i Meddelelser fra Udenrigsministeriet —, var at tilvejebringe og vedligeholde en saadan Balance mellem Produktion og Forbrug og saadanne Markedsbetingelser, at Landbrugsprodukterne faar en Købeevne svarende til den, der var gældende forud for Verdenskrigen. Det, man

tilstræbte, var, kort sagt, Ligestilling mellem Erhvervene og Befolkningsgrupperne. Da der nu foreligger Beviser for, at et Genrejsningsarbejde efter disse Principper, til Dels gennem Møntdepreciering, gennem Rentensænkning og gennem Gældssanering, er lykkedes, saa har vi her Erfaringer at bygge paa.

I en senere Beretning fra Amerika siges der, at Resultatet af Roosevelts Indsats blev, at Landbrugets Bruttoindtægt steg med 20 pCt. fra Kalenderaar til Kalenderaar, og at den Højkonjunktur, der som Følge deraf er udgaaet fra Landbruget, gennem forøget Købeevne og stigende Forbrug har bragt nyt Liv i Omsætningen.

Det kolossale Genrejsningsarbejde, der er udført i Amerika, kan da efter min Mening udmærket tjene som Forbillede for det Arbejde, som Regering og Rigsdag her i vort Land ikke ret længe kan komme uden om, saafremt vi vil hindre det fuldstændige økonomiske Sammenbrud i Landbruget. Det er muligt, at andre har bedre Befindelser for at løse denne Opgave end vor lille Gruppe. Det er blot mærkeligt, at det ikke for længst er sket, ja, at der end ikke er gjort et alvorligt Forsøg derpaa. Man faar jo den Tro efterhaanden, at det er Viljen, det skorter paa. Men Problemet skal løses, og med det Forslag, som jeg nu her forelægger, mener vi at have givet vort Bidrag til at vise, hvordan det kan ske. For mig maa man gerne kritisere Forslaget, men Kritik maa forpligte til at pege paa Foranstaltninger, der er mere formaalstjenlige end det, vi her peger paa.

Forinden jeg kommer ind paa de enkelte Afsnit og Detailler i Lovforslaget, vil jeg med et Par Ord sige lidt om, hvad vi forstaar ved økonomisk Ligevægt for Landbruget, som er det Maal, vi tilstræber, bl. a. for at afhjælpe den i hvert Fald tilsyneladende kroniske Arbejdsløshed. Hvis man skal standse den ulyksalige Vandring, der nu gaar fra Land til By, der ofte gaar direkte fra Beskæftigelse til Lediggang, kan det kun ske derved, at Landbruget kan byde sin Ungdom forholdsvis samme Arbejdsvilkaar som Byerhvervene. Alene i Aarene i 1931—34 er ikke mindre end 90 000 Personer vandret fra Landdistrikterne ind til Byerne og særlig her ind til København; Realiteten bag denne Vandring er naturligvis den, at Landbruget selv med den bedste Vilje ikke kan byde sine Medarbejdere de Vilkaar, som de monopoliserede Byerhverv kan. Dette Forhold vil i det lange Løb, foruden de øvrige skadelige Virkninger, have en Ekstensivering af Land-